

לכי הביתה אורה ראובן | מסגדים בתל אביב

ככל שאנו מפליגים עמוק לתוך המאה ה-21, עידן הגבולות הנזילים, המציאות העמומה והשקט המבעבע, הולכת ומתחדדת שאלת מהות הבית, ערכיו, תפקידו ועתידו. הבית הוא שהיה במשך מאות רבות בסיס איתן או כמעט כזה, להתמצאות, אוריינטציה ולגיחות כיבושי עולם.

מה סתר לנו מאותו בית? ומה אמור להיוותר?

זה מה שאורה ראובן שואלת בעבודתיה החדשות/ישנות באופני ייצוג מגוונים ועכשוויים. היא בודקת את מושג הבית על היבטיו השונים: הבית כמשכנה של הנפש והבית כמעטפת לגוף והבית כמולדת ואפילו הבית כתרבות וכדרך חיים. אורה בוחנת בקפידה ובתעוזה את גופה כביתה ואת בית ילדותה ביפו ואת בית הוריה בנהלל ואת ביתה הערכי התרבותי תל אביב. הגרפיטי הווירטואלי שאורה מייצרת מנכיח מציאות סימבולית וווירטואלית המציפה שאלות מושגיות וערכיות, הן לגבי מהות השפה, שפת האמנות והן לגבי תכניה. בשלושה רובדי מניפולציה נעזרת אורה - במדיום הצילום, הטיפול הדיגיטלי בו, והרישום - ויוצרת עולם שאין לו קיום אלא בנבכי תודעתה ובין ריבועי הפיקסלים. כך היא יוצרת בדיות שבחלקן מסתמכות על המציאות - אם זהו ביתה ביפו או נהלל היישוב המיתולוגי, ואם אלה הן חצרות התרבות החילונית בתל אביב.

לעיתים היא פולשת לביתה ביפו ומטביעה דימויים מצוירים מוכרים שלה על קירותיו החיצוניים ועיתים אחרות היא מעתיקה את מסגד חסן בק ומציעה את מקומו בכיכרותיה החילוניים והדמוקרטיים של צפון תל אביב המערבית. רישומי החריטות של אמה ואביה על צילומי נהלל העכשווית רק מדגישים את הפולשנות שלה, כאמנית היא חודרת למקומות אסורים ומסמנת טאבואים אישיים וציבוריים, הכול מרחוק בעזרת שלט-רחוק/מחשב.

ואולם היא עצמה משוטטת על הגמל במרחבים אקזוטיים, לא ככנענית, לא כציונית, לא כאוריינטליסטית, ואולי כל אלה. אך יותר מזה כאמנית מתבוננת ובוחנת בעין בוגרת וחדה.

אוד עזי